Ч. 162. Четвер 5 серпня (23 липня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Народні социяли а обструкция. — Конґрес у Велеграді. — Тоасти в Кавс. — Події в Ішпанії.

На зборах національних социялів в Пардубицях і Пільзеню здавав пос. Фресль звіт о замкненю парляменту і порікав тих послів, що не хотять подати народови до відомости правдивих причин обструкциї. Бесідник заповів, що народно социяльна партия зараз, скоро лиш парлямент збере ся, приступить до обструкциї.

З Велеграду доносять до „N. fr. Presse“: Від 31 липня до 2 серпня радив у Велеграді на Мораві конґрес в справі унії церкви західної зі всхідною. Конґрес мав на ціли вияснити спорні справи віри і вишукати дорогу до сполученя ісповідників обох церков. Протектором конґресу був князь архієпископ др. Бавер. Предсідателем конґресу був львівский митрополит-архієпископ ґр. Шептицкий а секретарював посол пралат др. Стоян. Конґрес поділив ся на чотири секциї і радив над спорними справами віроісповідними та ухвалив резолюцию, котру предложено конґресови на повнім засіданю. З кругів посольских були крім др. Стояна ще посли о. Давидяк і Кадльчек. Майже всі теольоґічні факультети і інститути в Австриї вислали були своїх представників; явили ся були також численні професори і теольоґи з царства польского в Росиї, з Болгариї і Константинополя. На конґресі був також присутний сьвященик з російскої амбасади в Берлині.

Король Едвард і цар Николай виголосили в Кавс (Coves) знаменні тоасти. Король Едвард сказав: „Сердечного і дружного приняття, яке В. Вел. зготовили королевій і мені в послідним році в Ревли, ми не забули. Я гордий з того, що можу вас обох повитати на британских водах. В. Вел. і моя дорога своячка не чужі на анґлійских водах, особливо же на острові Вайт. Я переконаний, що ваші спомини перенесуть вас в минувші літа, коли гостинність моеї матери до вас обох відносила ся.

„Я рад з того, що В. Вел. мають нагоду видіти наймогутнійшу і найбільшу фльоту, яка коли не будь зібрала ся. Але я переконаний, що В. Вел. не будуть ніколи уважати тих кораблів за знак війни, лиш противно, за средство для охорони нашого побережа і нашої торговлі, **передовсім же для береженя мира.**

„Я мав сего року нагоду приймати кількох представників думи і ледви чи ще потребую говорити, які ми — я і королева були раді з того, що ми їх виділи. Я переконаний, що їх тут гостина була приятна. Они мали нагоду пізнати людий і урядженя сего краю. Спodіваю ся, що то, що они виділи збільшить ще той добрий настрій, який панує між нашими краями.

„А тепер хотів би я ще лиш подякувати В. Вел. за гостину і увірити вас, що королевій і мені зробило то велику приятність вас тут повитати“.

На то відповів цар Николай слідуючим тоастом: „Робить то мені велику радість висказати мою найсердечнійшу подяку за ті дружні слова, якими В. Вел. цісареву і мене повитали на британских водах.

„Величава парада, яку мені прийшлось нині видіти, сьвідчить найліпше про велич Анґлії. **Величавий вид домашної атлянтийскої фльоти, зробив на мене глубоке вражніне.**

„Пятнайцять літ минуло від часу, коли я послідний раз був в Кавс. Не забуду тих щасливих днів, які я перебув у королевої Вікториї і тої прихильности, яку она проявила для мене і для цариці, своеї внучки.

---

4)

В Монте Карльо.

Пригода в повесільній подорожи.—В. д'Еремітa.

(Конець).

Коли я вийшов з негостинної гостинниці зміркував я аж на самотній, тихій улици добре, який красний вигляд представляв ся мені для переночованя.

Я пустив ся до знакомої мені реставрациї. Я на щасте застав я зараз на вході кельнера, котрого мені було потреба. Я взяв его на бік і попросив, щоби мені позичив десять франків на мою палицю. Кривулька еї срібна.

Спокійно мов би моя справа була того рода, з якою до него що дня відносять ся, став він оглядати предложений єму застав, пробовав чи кривулька тяжка а відтак сказав: За легка! На ту палицю не дам нічого. Инакше було би діло з обручкою.

Хоч і як мені було прикро, а я таки зачав крутити обручку на пальци, одинокий перстінь який ношу.

Але ні — то була би погана зрада! Тепер — по ледви чотирох тижднях!

Засумований споглядав я в землю.

— А може пан схотять розлучити ся зі своїм годинником?

Я відчув, що став як рак червоний.

Кельнер обернув ся. Гадав може, що я вже деинде позбув ся годинника.

З чувством морально викиненого станув я на дворі серед темної ночи. Чи можна то собі було подумати, щоби честний чоловік, котрий в своїй вітчині має значну суму зложену в банку, задля кількох срібників, яких в сій хвили не мае до розпорядимости, був змушений ночувати у матери природи? Барометр мого доброго гумору, котрий ще доси високо стояв, почав нагло дуже опадати.

Що мені позіставало, щоби дістати ся десь до якогось дому на ніч? Чи знов навідувати ся до якогось готелю? Після того, чого я дожив: ніколи в сьвіті. До консуля? Найближший консуль сидить в Ніцци.

Я ішов через городи. Поміж тими всіми ростинами, що мов духи споглядали на мене, поза корчами лавру і тиса знайшов я якусь лавку. Я вибрав еї собі на леговище і положив ся як міг на неї. Густі чорні хмари повнели були на небосклоні і ніч стала ще темнійша. З під споду терас чути було гук филь, що розбивали ся об скали. Цвитучі десь недалеко туберози наповняли воздух своїм запахом.

Я заснув.

Події, яких я того дня дожив, зачали сплітати в моїм дусі дивну путанину, страшний сон. Якісь ніби злі духи чіпались мене, ходили слідом за мною, без перерви і кінця. Я програв все, що мав, всю мою посілість, все майно, всю одіж. Лиш ще остала ся моя душа. — Став свою душу! — взивали мене тоті злі духи, що мене окружали. — На одній красці майно банку, ціле князївство Монако, на другій твоя душа.

Якесь страшне сотворіне, на котрого голові виставали роги, вхопило мене за груди. — Твою душу! — сичало оно. — Давай сюди свою душу!

Я збудив ся від власного стогну. Студений мороз пішов мені по тілі. Чи то не то саме лице з тіла й крови та зі сьвітячими очима, що не дальше як на пяд нахилило ся над мене?

Я крикнув і конвульзивно витягнув руку наперед.

— Він жие — відозвав ся якийсь хрипливий голос.

Показала ся якась друга постать до котрої отсї слова були звернені.

Яскраве сьвітло ліхтарки засьвітило мені в очи. При еї сьвітлї розпізнав я два широкі трикінчасті капелюхи, які носять звичайно францускі жандарми.

Рівночасно хтось промовив до мене голосом в ніс говореним: Ви зранені? Тяжко? Де? Занесемо вас до шпиталю. Ось тут маємо носилку.

Я чув, як дві великі руки незручно всунулись мені попід плеча, я побачив якийсь ніби подовгастий, плетений кіш на ногах з відкритим тяжким віком, що стояв коло лавки.

Я схопив ся в одній хвили на рівні ноги. А то що має бути? — Чого хочете від мене?

— Ах — то ви пане здорові і нічого вам не стало ся? Вибачайте.

І оба карабінери зачали мені тепер розповідати, як то они були на „турі“, як зачули

„Нехай се дружне приняте, яке В. Вел. і королева а також і анґлійский нарід зготовили членам думи а в зимі моїй ескадрі, буде знаком росту сердечних відносин межи обома нашими краями, які основують ся на спільних інтересах і взаїмнім поважаню.

„З кріпкою вірою в сповнене тих бажань пю на здоровле В. Вел. і Єї Вел. королевої та королївскої родини та на благо британского народу“.

Здаєсь, нема вже сумнїву, що революцию в Барцельонї здушено а коли повірити вістям з Парижа, то здушено еї знищенем житя трох тисячів людий. Мимо того анґлійскі ґазети не перестають доказувати, що хоч в Барцельонї і еї охресности революция втихла, то таки проявила ся она в инших сторонах, головно в місцевостях побережних і промислових, в горах Бріорато і Монферрат та в Піринеях.

Новинки.

Львів, дня 4-го серпня 1909

— **Іменованя і Перенесеня.** П. Міністер справедливости іменував ведучого книги ґрунтові в Тернополи Генр. Тіхі'го директором книг ґрунтових в Тернополи; — переніс судию Бронисл. Евстахевича із Жмигорода до Ясла, а посаду судиї в Старім Санчи надав Алекс. Ружицкому. — П. Намістник іменував концепістів Фелїкса Мецґера і Иосифа Дворского повітовими комісарями; концептового практиканта Казимира Ґолїньского концепістом Намістництва ad personam.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала тимчасових окр. шк. інспекторів сталими шкільними інспекторами окружними в IX. кл. ранґи: Влад. Вана в Раві рускій, Івана Середу в Турцї і Ів. Пешковского в Городенки в Низьку, а управ. 4 кл. школи в Лянцкоронї, Йос. Льоренца тимч. окр. шк. інспектором в IX. кл. ранґи в Березові; — затвердила вибір Ів. Заблоцкого, управ. 4-кл. школи в Поморянах, на представника учительского званя до окр. ради шк. в Зборові; — іменувала Клим. Коцовского заступником учителя в учит. семінариї муж. в Залїщиках; — іменувала в народних школах: о. Евг. Мониїбовича катехитом 5 кл. жів. школи виділ. в Бродах, Стеф. Качалу управ. 2 кл. школи в Ценеві, Анну Команївну учит. в Дорошові II., Марию Винницку учит. в Москалївцї, Кар. Костшиньску в Мвлехові, Ольгу Фрідманівну в Опришківцях, Мих. Біласа в Смільній, Тимотея Кульчицкого в Кульчицях рустикальних і Дмитра Горбачевского в Семенівцї.

Краєва Рада шкільна іменувала дїйстними учителями отсих заступників учителїв: Зигм. Домасевича в ґімназиї в Бережанах, Том. Єдлїньского в ґімн. в Дрогобичи, Як. Рудницкого і Франца Гайдука в ґімн. в Яслї, Ів. Ґірчака в польскій ґімн в Коломиї, Стеф. Хцюка в I. ґімн. в Тернополи, Мих. Балакима в II. ґімн. в Тернополи, Йос. Цежа і дра Ів. Сайдака в ґімн. у Вадовицях, Антона Сухоньского в ґімн. в Дрогобичи, Меч Шрайбера в ґімн. в Сокали, Ал. Ярончика в II. польскій ґімн. в Тернополи, Влад. Конечного в реальній школї в Ярославі, Ром. Моленду в ґімн. в Яслї.

— **Стипендиї на науку рільництва.** В Галичинї дає ся відчувати брак людий з аґрономічним образованем. Щоби придбати людий підготованих до ширеня рільничих відомостий між селяньством, рішив краєвий сойм на тамторічній сесиї на внесене Кендзьора основати стипендиї по 1000 кор. річно для вишколеня фахових аґрономів. Відповідно до сего дня 23 го липня с. р. Видїл краєвий розписав конкурс на пять стипендий з фонду краєвого по 1000 кор. річно для учеників Академії рільничої в Дублянах. О ті стипендиї можуть старати ся укінчені ученики шкіл середних, що по скінченю аґрономічних студий в Дублянах і по відбутю практики господарскої задумують обібрати зване учителїв рільництва, або працювати в заводових орґанїзациях рільничих в краю. Поданя поперті: а) метрикою хрещеня, б) сьвідоцтвом зложеного з додатним успіхом іспиту зрілости в ґімназиї або реальній школї, в) докладним сьвідоцтвом убожества вносити треба найпізнїйше до 25 серпня с. р. до Видїлу краєвого на руки дирекциї рільничої Академії в Дублянах. До поданя треба понадто долучити письменну посьвідку, що кандидат з'обовязує ся по укінченю наук рільничих в Академії рільничій в Дублянах працювати на візване Видїлу краєвого яко учитель сїльского господарства для селян, або в заводових орґанїзациях рільничих в краю.

— **Конкурс.** Філїя руского товариства педаґоґічного в Залїщиках розписує конкурс на приняте до своєї бурси 60 учеників так зі шкіл видїлових як і учительскої семінариї за місячною оплатою 14 К, з котрої часть можна оплатити натуралїями після умови. Поданя заосмотрені сьвідоцтвом убожества треба вносити найдальше до 18 серпня на руки о. Йосифа Савицкого, катехита в Залїщиках.

— **Дрібні вісти.** В Туловій, снятиньского повіта, заснував ся дня 25 го липня с. р. кружок товариства „Жіноча Громада“, а головою стала Варвара Долинюк. Єсть то вже другий кружок, бо перший основав ся в Стриганцях, товмацкого повіта. — Матїр Січиньского перенесла ся на постійний побут до Станиславова. — На редактора „Київскої Ради“ наложив тамошний ґубернатор 300 рублїв кари за статю, в котрій під заголовком „Наші білі неґри“ обговорювано прикре положене сїльских робітників на Українї. — В провінциї Сантарем в Портуґалїї і в Бранка Леоне в Калабриї дало ся вчера почути сильне землетрясене. — В Калькутї, в тамошнім шпитали вибухла холера. Шість европейских монахинь і чотирох недужих Европейцїв померло.

— **Репертуар** руского театру в Борщеві. (Саля „Народного Дому“. Початок о 8 вечером).

В четвер, дня 5 серпня с. р. „Анонїми“, фарса в 3 дїях Девалїєра; фарса ся відзначає ся незрівнаним гумором.

В суботу, дня 7 серпня с. р. „Урієль Акоста“, траґедия в 5 дїях К. Ґуцкова.

В недїлю, дня 8 серпня с. р. „Запорожець за Дунаєм“, народна комічна оперета в 3 дїях Артемовского, закінчить „Вечерницї“, музичний твір Нїщиньского.

Ві второк, дня 10 серпня с. р. „Хата за селом“, народний образ в 5 дїях зі співами і танцями перероблений з повісти Крашевского. — Музика Носковского.

— **Огнї.** Дня 29 липня с. р. по полудни о 4 год. вибух при сильній бурі огонь в селї Станині, каменецкого повіта, в домі Демка Карпишина і знищив до тла 3 загороди і хати Демка Карпишина. Завдяки пожарним сторожам з Виткова старого, Холоєва і Радехова та місцевій — недопущено, щоби огонь розширив ся, лише на останку знищив в огородї бараболї на яких 40 кірцїв на шкоду Луця Климка. Ті три загороди були обезпечені 2 в краківскім Товаристві а 1 в „Днїстрі“, на загальну суму 4.100 корон. Загальна шкода виносить 10.070 корон. — З Дрездна доносять, що там вибух оногди вечером на Vogelwiese огонь, котрий знищив 50 шатер і 10 каруселїв. Огонь пригашено о 9 год. вечером. При огни десять осіб поранило ся тяжко а 12 легко. — В Ласківцях теребовельского повіта в наслїдок неосторожности вибух огонь в тамошній коршмі і знищив коршму та сусїдний будинок шкільний разом з будинками господарскими. — В Шумячи турчаньского повіта згоріли дві загороди селяньскі. В хатї одного з погорільцїв Микити Паращица згинув в полуміни его син Іван. Огонь підложив 12-лїтний Іван Бойко з намови свого батька Михайла, котрого арештовано і відставлено до суду.

— **Розбишацкий напад в Тернополи.** Минулого тиждня в ночи з четверга на пятницю добуло ся двох розбишаків до помешканя дра Ст. Чикалюка, адвоката і директора руского повітового кредитового товариства. Хотїли дібрати ся до вертгаймівскої каси і, виважившн двері дістали ся до его помешканя. Слуга дра Чикалюка пробудив ся, почувши гамір, і стрілив двічи з револьвера до бандитів. Один з них утік зараз, а другий кинув великим каменем в слугу, але не поцілив в него, тодї кинув ся бити его кулаком, але почувши, що вже в цілім домі побудили ся, вискочив чим скорше вікном з I поверха. Др.

нараз якесь голосне стогнане, що доходило до них з мого корча, та як они прибігли гадаючи, що тут хтось умирає.

— А тоту знадобу, той кіш, то ви вже мали з собою? — спитав я їх.

— Таж розуміє ся, пане; ми беремо его завсїгди з собою коли в ночи обходимо цїлий парк. Бо й як би ми без него тих, що...

— Ах так! — Я аж задрожав — брр! Я зрозумів, як печаливо займають ся тут власти тими, що програвши всї гроші знаходять ще лиш в кульцї олова всю відраду!

— А чи маєте ви також при собі по кілька сот франків, щоби їх всунути в кишеню тих, котрих тут знайдете, аби опісля ґазети не писали, як то часто буває, що причиною їх самоубийства стала ся страта в грі і брак гроший, лиш може нещаслива любов або якась иньша подібна причина?

Мої карабінери засьміяли ся, взяли но силку і пішли в якусь побічну алею.

Може бути, що там — —

Цїлий конець ночи ходив я опісля по „Кондаміне“, тім гостинци, що сполучає Монте Карльо з Монаком.

Перебувати в городах вже менї відхотїло ся.

Поволи минали безконечно довгі години. Утомлений і дрожачи від студени, повитав я ранок.

Я мав досить часу, щоби добре розважити, що дальше робити. Коли вже бюра мали бути отворені, пустив ся я до дирекциї дому гри, щоби там тим панам представити мое положене і спонукати їх, щоби менї дали гроший на дорогу.

Якраз коли я пустив ся марморовими сходами на гору, чую нараз, що хтось кличе мене по імени. Я обернув ся і побачив кілька ступенів понизше наше „курятко“ з готелю в Сан Ремо, пана Кавґіна, котрий яко головну посаду займав становище сестрінка якоїсь богатої Анґлїйки, а побічним званем его було носити пледи, плащі та хустки наших дам з готелю.

— Чоловіче, а ви звідки тут взяли ся? — відозвав ся я здивований і о волос що не поховзнув ся з радости та не полетїв сходами в долину.

Его рожеве, кругле лице заходило ся від сьміху. Своїм уривочним способом говореня відозвав ся він: Кольосально рад, що вас стрітив! Ваша жінка напала — вибачте, хотїв сказати: збудила нинї рано мою тету. Плакала, руки ломила, не знала що собі робити. На приказ тети приїхав сюди першим поїздом. Поручила менї вас відшукати і привести вас назад до жінки. Як кажу: кольосально рад, що вас стрітив!

— Та й я також кольосально рад — міг я з чистою совістию також сказати.

— Виглядаєте трохи невиспані — сказав він наівно.

— Велика штука!

Взявши его попід руку розповів я єму всю мою нещасливу пригоду а він слухав з повним зацїкавленем.

Ми пустились відтак до двірця зелїзницї.

Якийсь пекарчук, що ніс в коши сьвіже печиво перейшов нам дорогу. На вид его, мій жолудок пригадав ся, що зовсїм порожний.

— Даруйте менї одну булочку, дайте менї одну маленьку, кругленьку булочку! — жебрав я жалістно.

Добре „курятко“ так перепудило ся, що хотїв таки цїлий кіш купити і я сьміючись ледви его від того здержав.

Перед всїданем до поїзду обтряс я весь порох Монака зі своїх ніг.

Монте Карльо вже нїколи мене не бачило. Моя пригода вилїчила мене.

А що й мою жінку, того вже й не треба казати!

Чикалюк хотів увійти до канцеляриї, де стояли гроші, але жінка его не пустила, боячи ся, щоби котрий з розбишаків не стрілив до него. Через те поліцию повідомлено аж рано і она ще доси не зловила злодіїв. Щоби др. Чикалюк не оповістив поліцию, попрогривали они телефонічні дроти. Видко, ще то були злодії на більшу скалю, до нападу приготовали ся добре, дізнавши ся наперед, що у дра Чикалюка у вертгаймівскій касі містять ся не лише его гроші, але і повітового кредитового товариства. Один з розбишаків високий мужчина в кашкеті, а другий низький, плечистий — оба були убрані по міски. Коли сей другий вискочив з I. поверха, то сильно повтовк ся і якийсь час дуже пойойкував.

— **Росийский самосуд.** В селі Рибінка, камишаньского повіта в Росиї, стала ся така подія: Одному селянинови з того села вкрав хтось в ночи із замкненої стодоли упряж кіньску і кілька штук одежі. Селянин предложив сю справу на раді громадскій а другі селяни довідавшись о тій крадежи дуже розсердили ся. — То ніхто иншии не зробив лиш Ґрішка Серенков — говорили они. — То лиш він один у нас в селі злодій. Ми вже досить через него натерпіли ся. Коли вязниця не може его поправити, то мусимо самі собі помагати. Ходіть братя будемо его судити.

Оттак говорила розлючена товпа і ще більше додавала собі охоти. Роз'ярене серед товпи ставало щораз більше. Завізвано війта, щоби коштом громади казав принести два ґарци горівки і так всі покріпили ся та додали собі відваги до страшного діла. Відтак післали по Ґрішку Серенкова, котрий явив ся за кілька хвиль з найбайдужнійшою в сьвіті міною. — Признай ся Ґрішка, що то ти вкрав упряж і річи — говорили до него. Але Ґрішка кляв ся на чім сьвіт стоїть, що не знає нічого о тій крадежи. Стережись Ґрішка — кричала товпа, — бо як ми знайдемо у тебе пропавші вчера річи, то заплатиш за них своїм житем а ми тебе убємо як пса. — Шукайте кілько хочете — казав Ґрішка — але то собі також запамятайте: коли при ревізиї не знайдете у мене нічого, то я вам одному за другим голови повідрізую. Чи годите ся на то? — Годимо ся! — відповіла товпа і пішла відтак до Ґрішкової хати.

Розпочала ся ревізия. Перешукано все від пода аж до погребу. Перешукано всі стайні шопи і стодолу, але не знайдено нічого підозрілого. Вже хотіли селяни розходити ся, коли якийсь пяний чоловічиско звернув увагу других на купу гною на кінци обійстя, на котрій лежали перевернені сани. В одній хвили розкинули гній а під ним знайшли велику яму, накриту зверха грубими дошками. В ямі тій було збіже, кіньскі і коровячі скіри, упряж і богато всілякого рода краденого добра.

Ну, Ґрішка — крикнули селяни — лагодь ся вже на смерть, бо ми вже не випустимо тебе живого! Іди убери на себе чисту сорочку, помоли ся, попращай ся з жінкою і дітьми та приходи до нас. В супроводі многих селян пішов Ґрішка до своєї хати, помолив ся перед сьвятими образами, попращав ся з жінкою і дітьми, убрав чисту сорочку і вийшов з другими селянами на просторий вигін в селі. Принесено дубові буки. Селяни порозбирали їх і кождий приступав до Ґрішки та бив его буком. Вже за третим ударом Ґрішка повалив ся на землю. Відтак били его всі без кінця а жінка і діти дивили ся здалека на то люте видовище. Настала глубока тишина, чути лиш було глухе стогнане умираючого і плач замкненої в хаті жінки і дітий. Коли вже Ґрішку так побили, що й розпізнати не можна було, чи то чоловік, лишили его селяни на вигоні а відтак розійшли ся. На другий день приїхав судия слідчий з лікарем, котрий зробив секцию і ствердив, що Серенков мав поломані всі ребра і мало що не всі кости. За той самосуд не потягнено доси ще ані одного селянина до одвічальности.

— **Самоубийства.** Дня 1 с. м. около пів до 9 год. в бюрі карного суду повітового в Перемишли відобрав собі житє двома вистрілами з револьвера, виміреними в лівий і правий бік 47-літний Григорий Ґутай, офіциянт судовий, батько 9 дітий. Самоубийник лишив лист, в котрім каже, що причиною его самоубийства став ся его безпосередний начальник. — В лісі „Липівка“ у Винниках відобрав собі сими днями житє вистрілом з револьвера 20 літний Мечислав Ґржиб, шевский челядник з Винник. Причина самоубийства незвістна. — У Виткові новім повісив ся своїм помешканю Андрух Цьвікілевич, котрий вже від довшого часу жив в незгоді зі своїм зятем і донькою.

† **Померли:** Антонія Ванда з Левицких Громницка, жена управителя філії Академічної ґімназиї, упокоїла ся дня 1 серпня в Гребенові. Похорон відбуде ся у Львові з дому жалоби при ул. Театральній ч. 22 в середу дня 4 серпня о годині 3 по полудни — О. Ігнатий Гойдиш, парох ювилят в Радванцях, сокальского деканата, упокоїв ся в 88 році житя а 56 р. сьвященьства. — Іван Струминьский, померший недавно тому у Львові ц. к. радник Двору, будучи радником суду в Тернополи, перевів разом з дром Лучаківским та о. Фортуною введенє в житє фондациї кн. Острожского в Тернополи і був першим головою сеї інституциї.

Телеґрами.

Кавс (Cowes) 4 серпня. Вчера вечером відбув ся на яхті царскім ґалевий обід.

Кавс 4 серпня. Ізвольский вказав перед одним репортером на великі успіхи дружби межи обома пануючими домами і обома державами, яка есть одною з найкріпших запорук европейского і позаевропейского мира. Персия есть явним приміром користий випливаючих з тої дружби. Росия наміряє відкликати свої войска сейчас з Персиї, скоро лиш там буде заведений тревалий спокій, т. є. скоро лиш будуть іменовані одвічальні за публичний порядок орґани а управу обіймуть в Тегерані, Тебрісі і Касвіні мужі, котрі будуть в силї удержати в руках неспокійні елементи. З незвичайним вдоволенем висказав ся Ізвольский о розмові з Греєм. Заявив дальше, що має непохитну надію, що трудности в справі Крети будуть залагоджені в мирний спосіб на вдоволенє всіх інтересованих.

Цербере 4 серпня. З Барцельони доносять, що прибула там канонірка „Тенераріо“ з многими вязнями. Жителї повістають досить спокійні, домагають ся лиш конче випущеня вязнів. Майже всі фабрики в руху. На улицях і коло ратуша все ще патролює войско. Поїздами зелізничими прибувають численні подорожні. В Сабавель панує спокій.

Петербург 4 серпня. Вчера занедужало знов 31 осіб на холеру. Число недужих виносить тепер 519. Міста Риґа і Вітебск та ґубернію Ковненьску оголошено за загрожені холерою.

Константинополь 4 серпня. Часописи оголошують письмо Шейх-ул-Іслама до муфтів на Креті, в котрім відраджує ся магометанам виходити за море і вказує ся на увіреня держав.

Ціна збіжа у Львові.

дня 3 серпня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	14·20	до	14·50
Жито	9·70	до	10·—
Овес	10·30	до	10·50
Ячмінь пашний	—·—	до	—·—
Ячмінь броварний	—·—	до	—·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	—·—	до	—·—
Вика	—·—	до	—·—

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{30}}$**, $5^{\underline{50}}$, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, $10^{\underline{30}}$.

З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, **$2^{\underline{05}}$**, 5·58, **$6^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.

З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, $10^{\underline{12}}$.

З Вовкова: 8·07*), 1·19, 3·26*), $9^{\underline{39}}$.
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Вовкова: 7·27*), 1·01, 3·07*), $8^{\underline{21}}$.
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, $8^{\underline{20}}$.
„ 1/6 до 30/9 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ 1/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, $9^{\underline{35}}$.

З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 $10^{\underline{10}}$

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **$12^{\underline{45}}$**, $3^{\underline{50}}$, **$8^{\underline{25}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30*) $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, $11^{\underline{15}}$.
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.

До Черновець: **$2^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), $10^{\underline{38}}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, $11^{\underline{25}}$.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10^{\underline{45}}$.

До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.

До Вовкова: 6·45, 2·35.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, $8^{\underline{29}}$, $11^{\underline{32}}$.

До Вовкова: $5^{\underline{44}}$*), 7·13, 1·30*), 2·52.
*) лиш до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Вовкова: 6·03*), 7·32, 1·49*), 3·14.
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35.

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/05. до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.

До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телєфона ч. 527).